

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “Золотухін проти УКРАЇНИ”

(Заява № 11421/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

13 грудня 2005 року

*Це рішення стає остаточним за обставин, зазначених у § 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.*

У справі “Золотухін проти України”

Європейський суд з прав людини (Друга Секція), засідаючи Палатою, до складу якої увійшли:

пан А. Бака (Mr A. B. Vaka), Голова,
пан І. Кабрал Барreto (Mr I. Cabral Barreto),
пан К. Юнгвірт (Mr K. Jungwirth),
пан В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
пан М. Угрехелідзе (Mr M. Ugrehelidze),
пані Д. Йочене (Ms Jočienė),
пан Д. Поповіч (Mr D. Popovic) судді,
та пані С. Долле (Mrs S. Dollé), секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 22 листопада 2005 року,
виносить таке рішення, що було прийнято того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 11421/03), поданою до Суду проти України громадянином України Юрієм Олексійовичем Золотухіним (далі – “заявник”) 21 березня 2003 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – “Конвенція”).
2. Уряд України (далі – “Уряд”) був представлений його Уповноваженими - пані В. Лутковською та З. Бортновською.
3. 24 жовтня 2003 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію Урядові. Суд, відповідно до § 3 статті 29 Конвенції, вирішив розглядати питання щодо суті та прийнятності заяви разом.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1948 році та проживає у с. Мирне, Автономна Республіка Крим (далі “АРК”).
5. 22 листопада 2000 року Залізничний районний суд міста Сімферополя (далі “Залізничний суд”) зобов’язав Залізничну районну раду міста Сімферополя виплатити заявнику суму в розмірі 1 371,33 грн¹ як заборгованість із заробітної плати та матеріальної допомоги на оздоровлення.
6. 30 січня 2001 року відділом Державної виконавчої служби Залізничного районного управління юстиції м. Сімферополя було розпочато виконавче провадження.
7. У серпні 2001 року заявник подав скаргу до того ж суду на районну раду, вимагаючи компенсації за невиконання рішення суду, винесеного на його користь. 25 жовтня 2001 року суд відхилив його заяву як необґрунтовану.

¹1. Приблизно 228 євро.

Суд зауважив, що рішення не виконується в зв'язку з відсутністю в бюджеті району необхідних коштів. 21 січня та 23 вересня 2002 року відповідно Апеляційний Суд Автономної Республіки Крим та Верховний Суд України залишили це рішення без змін.

8. У 2002 році заявник подав позов до Залізничного суду проти виконавчої служби в зв'язку з тим, що рішення суду, винесене на його користь, не було виконано. 15 травня 2001 року суд задовільнив позов заявника та зобов'язав виконавчу службу вжити всіх передбачених законом заходів з метою виконання рішення суду.
9. 1 грудня 2003 року виконавчою службою було закрито виконавче провадження у зв'язку з відсутністю коштів на рахунках боржника.
10. Рішення суду, винесене на користь заявника, залишається невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Національне законодавство викладене у рішенні по справі “*Ромашов проти України*” (заява № 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

12. Заявник скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення Залізничного суду від 22 листопада 2000 року повністю та вчасно. Він посилається на п. 1 статті 6 та статті 13 Конвенції, а також на статтю 1 Протоколу №1, які у відповідних частинах передбачають таке:

п. 1 статті 6

„Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру (...)”

Стаття 13

„Кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження”

Стаття 1 Протоколу № 1

„Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів.”

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

A. Попередні зауваження Уряду

13. Уряд зазначав, що заявник не вичерпав всіх національних засобів захисту, оскільки він не оскаржував рішення виконавчої служби про закриття виконавчого провадження. Уряд зазначив, що заява повинна бути визнана неприйнятною.
14. Суд нагадує, що подібні доводи Уряду вже були відхилені в подібних справах (див. вищезгадане рішення *Ромашов проти України*, пп. 30-33) і Суд не знаходить підстав для прийняття іншого рішення в цій справі.
15. Суд вважає, що ця частина скарги заявника порушує важливі питання фактів та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду питання по суті. Суд не знаходить підстав для визнання заяви неприйнятною.

B. Інші скарги

16. Заявник також скаржився на порушення статі 2 (право на життя), статті 3 (заборона катування) та статті 8 (повага до приватного та сімейного життя) Конвенції в зв'язку з невиконанням рішення суду, винесеного на його користь.
17. Суд встановив, що ця частина скарги є повністю необґрунтованою та повинна бути відхилена відповідно до пп. 3 та 4 статті 35 Конвенції.

II. ЩОДО СУТІ

A. Скарги заявника за п. 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Протоколу №1

18. У своїх зауваженнях Уряд зазначив, що не було порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу №1 (так само, як у вищезазначеній справі “*Ромашов проти України*” п. 37, “*Войтенко проти України*”, №18966/02, п. 37, рішення від 29 червня 2004).
19. Позивач не погодився з таким твердженням Уряду.
20. Суд зазначив, що рішення Залізничного суду від 22 листопада 2000 року залишається невиконаним близько п'яти років.
21. Суд нагадує, що вже було визнано порушення п. 1 ст. 6 Конвенції та статті 1 Протоколу №1 у справах, в яких розглядались ті ж самі питання, що і в цій справі (див. наприклад, згадані вище рішення у справах „*Ромашов проти України*”, пп. 42-46 та “*Войтенко проти України*”, пп. 53-55).
22. Розглянувши всі подані матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодного переконливого факту чи аргументу, який дозволив би Суду дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно, у цій справі було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції та статті 1 Протоколу №1.

В. Скарги заявника за статтею 13 Конвенції

23. Уряд стверджував, що заявник мав ефективні засоби захисту та не використав їх. Посилаючись на свої попередні висновки (див. пункт 14 вище), Суд встановлює, що заявник не мав ефективних національних засобів правового захисту, гарантованих статтею 13 Конвенції, для відшкодування шкоди, завданої тривалим виконанням рішення (див. вищезгадане рішення *Войтенко*, §§ 46-48). Відповідно Суд констатує порушення в цій частині.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

24. Стаття 41 Конвенції передбачає:

„Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.”

А. Шкода та судові витрати

25. Заявник вимагає 300 000 ЄВРО в якості справедливої сатисфакції, що включає в себе заборгованість за рішенням суду.
26. Уряд зазначив, що заявник не обґрунтував заявлену суму та зазначив, що встановлення порушення буде справедливою сатисфакцією.
27. Оскільки заявник вимагає виплатити йому суму, передбачену рішенням Суду вирішує, що Уряд повинен погасити заборгованість в якості відшкодування матеріальної шкоди. Щодо іншої частини справедливої сатисфакції, яку вимагає заявник, то Суд здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, відповідно до статті 41 Конвенції, присуджує заявнику суму в розмірі 2 400 ЄВРО, як відшкодування моральної шкоди.

В. Пеня

28. Суд вважає, що пеня, яка нараховуватиметься у разі несвоєчасної сплати, дорівнює граничній позичковій ставці (*marginal lending rate*) Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ, СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги заявника відповідно до п.1 статті 6, статті 13 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1 прийнятними, а в іншій частині неприйнятними.
2. *Встановлює*, що у цій справі було порушення п. 1 статті 6 Конвенції;

3. *Встановлює*, що у цій справі було порушення статті 1 Протоколу № 1;

4. *Встановлює*, що у цій справі було порушення статті 13 Конвенції;

5. *Встановлює*, що:

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплати заявнику заборгованість за рішенням суду, яка досі належить йому, а також 2 400 (дві тисячі чотириста ЄВРО) як відшкодування моральної шкоди плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнутий з заявника. Ця сума має бути конвертована в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) після сплину вищезазначених трьох місяців і до остаточного розрахунку на названі суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, що діятиме в період несплати, плюс три відсоткові пункти.

6. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено в письмовій формі 13 грудня 2005 року відповідно до пп. 2 та 3 статті 77 Регламенту Суду

С. Долле
Секретар

А.Б. Бака
Голова